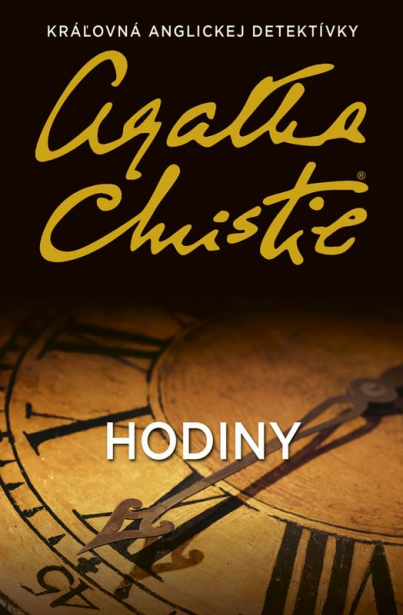

KRÁLOVNÁ ANGLICKEJ DETEKTÍVKY

*Agatha
Christie®*

HODINY

Agatha
Christie[®]

HODINY

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Clocks* preložila Nina Mikušová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

V publikácii sú použité verše v preklade Jany Kantorovej-Bálikovej.

The Clocks Copyright © 1963 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Hodiny* © 2018 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Augustín Putera 2018

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2114-2

*Môjmu starému priateľovi Mariovi
so spomienkou na skvelé jedlo v Caprice*

PROLÓG

 Popoludnie deviateho septembra sa ničím nelíšilo od iných popoludní. Žiadna z osôb zainteresovaných na udalostiach toho dňa by s čistým svedomím nemohla tvrdiť, že mala nejakú zlú predtuchu. (Pravdaže, okrem pani Packerovej z domu číslo 47 na Ulici Wilbraham Crescent, ktorá sa na predpovedanie katastrof špecializovala a po nejakom nešťastí vždy siahodlho vykladala, že ona to tušila. Ibaže pani Packerová z čísla 47 býva ďaleko od čísla 19, kde sa to všetko odohralo, a tak nie je potrebné, aby sa k tomu vôbec vyjadrovala.)

Pre slečnu K. Martindalovú, šéfku Cavendishovej sekretárskej a stenografickej agentúry, bol deviaty september bežným pracovným dňom. Telefón vyzváňal, pisárky ťukali do písacích strojov, nával práce sa nevymykal zo zvyčajného priemeru. Nič zaujímavé sa nedialo. Až do 14:35 bol deviaty september dňom ako každý iný.

O 14:35 slečna Martindalová vo svojej kancelárii stlačila bzučiak a odvedľa sa akoby zadychčane a trochu huhňavo ozvala Edna Brentová – v ústach totiž omáľala karamelku.

„Áno, slečna Martindalová?“

„Počujte, Edna – už som vám vravela, že takto sa do te-

lefónu neodpovedá. Artikulujte zreteľne a snažte sa tak nedychčať.“

„Prepáčte, slečna Martindalová.“

„To je už lepšie. Ak chcete, ide vám to. Pošlite ku mne Sheilu Webbovú.“

„Ešte sa nevrátila z obeda, slečna Martindalová.“

„Aha.“ Slečna Martindalová pozrela na hodiny na písacom stole. 14:36. Presne šesť minút meškania. Sheila Webbová je v poslednom čase nedochvilná. „Hneď ako sa vráti, okamžite ju za mnou pošlite.“

„Áno, slečna Martindalová.“

Edna si prehodila cukrík znovu na stred jazyka a, blažene cmúľajúc, pokračovala v prepisovaní *Nahej lásky* od Armanda Levina. Podrobné opisy erotických scén ju nijako nevzrušovali – ostatne rovnako ako väčšinu čitateľiek pána Levina, napriek jeho veľkému úsiliu. Bol názorným príkladom toho, že nič nemôže byť nudnejšie než prvoplánová pornografia. Napriek krikľavým obálkam a provokatívnym titulom predaj jeho kníh každým rokom klesal, a už trikrát mu posielali účet za posledné prepisovanie.

Otvorili sa dvere a náhlivo vošla Sheila Webbová.

„Hľadala ťa Ryšavá Kat,“ oznámila jej Edna.

Sheila pretiahla tvár.

„To je ale pech – práve keď trochu meškám!“

Uhladila si vlasy, vzala zo stola notes s ceruzkou a zaklopala na šéfkine dvere.

Slečna Martindalová zdvihla oči od písacieho stola. Mala niečo medzi štyridsať a päťdesiat a priam sršala výkonnosťou. Za prezývku Ryšavá Kat vďačila dohora vyčesaným svetloryšavým vlasom à la Madame de Pompadour a krstnému menu Katherine.

„Meškáte, slečna Webbová.“

„Prepáčte, slečna Martindalová. Bola hrozná zápcha.“

„O takomto čase je vždy hrozná zápcha. Mali by ste s tým rátať.“ Pozrela do svojho notesa. „Volala slečna Pebmarshová. Na tretiu hodinu potrebuje stenografku. Žiadala si výslovne vás. Už ste pre ňu pracovali?“

„Nespomínam si, slečna Martindalová. V poslednom čase určite nie.“

„Adresa je Wilbraham Crescent 19.“ Spýtavo na ňu pozrela, no Sheila Webbová pokrútila hlavou.

„Nepamätám sa, že by som tam niekedy bola.“

Slečna Martindalová vrhla pohľad na hodiny.

„O tretej. To stihnete. Máte dnes popoludní ešte iný termín? Ach áno,“ nazrela do knihy objednávok pred sebou. „Profesor Purdy v hoteli Curlew. O piatej. Dovtedy by ste sa mali vrátiť. Ak nie, pošlem tam Janet.“

Kývnutím hlavy ju prepustila a Sheila vyšla z kancelárie.

„Čo od teba chcela, Sheila?“

„Nič zaujímavé. Nuda ako zvyčajne. Mám ísť k akejsi panej na Wilbraham Crescent. A o piatej musím byť u profesora Purdyho – tá jeho príšerná archeologická terminológia! Môžem len snívať, že zažijem niečo vzrušujúce.“

Dvere kancelárie slečny Martindalovej sa otvorili.

„Sheila, mám tu ešte poznámku. Ak slečna Pebmarshová nebude doma, máte vojsť do domu, dvere nebudú zamknuté. Z haly vedú dvere do salónu napravo, tam počkáte. Zapamätáte si to, alebo vám to mám napísať?“

„Zapamätám si to, slečna Martindalová.“

Slečna Martindalová sa vrátila do svojej svätyne.

Edna Brentová sa zohla a spod stoličky vylovila pomerne nevkusnú topánku s odlomeným ihličkovým podpätkom.

„Pozri, čo sa mi stalo! Ako sa dostanem domov?“ zakvílila.

„Ále, netráp sa – niečo vymyslíme,“ ozvala sa jedna z jej kolegýň a ďalej búšila do písacieho stroja.

Edna si vzdychla a na nový list papiera naklepala:

„Zmocnila sa ho šialená túžba. Vzrušenými prstami jej strhol tenký šifón z prs a zvalil ju na divák.“

„Dofrasa,“ zanadávala Edna a siahla po gume.

Sheila si vzala kabelku a odišla.

Ulica Wilbraham Crescent bola výtvorom istého viktoriánskeho staviteľa s bujnou fantáziou, ktorý žil v osemdesiatych rokoch devätnásteho storočia. Bol to dvojité poloblúk rodinných domov so záhradami, zužujúci sa na koncoch, takže vyzeral ako polmesiac – odtiaľ aj jeho názov. Osoby, ktoré sa v tejto lokalite nevyznali, mali s jeho koncepciou veľké problémy. Tí, čo prichádzali z vonkajšej strany, nevedeli nájsť nižšie čísla domov, a tých, čo sa sem dostali z vnútornej, zasa miatlo, že nikde nevidia vyššie čísla. Domy pôsobili úctyhodne, boli pekné a úhľadné, vyšperkované balkónmi. Modernizácia sa ich ešte takmer nedotkla – prinajmenšom zvonka. Ako prvé premenou prešli kuchyne a kúpeľne.

Na dome číslo 19 nebolo nič nezvyčajné. Na oknách viseli čisté záclony a dvere zdobilo vyleštené mosadzné klopadlo. Vydláždený chodník k predným dverám lemovali zvyčajné ružové kríky.

Sheila Webbová otvorila bránku a pri dverách zazvonila. Nikto neotváral, a tak po minúte či dvoch čakania urobila, čo jej kázali – stlačila kľučku. Dvere sa otvorili a ona vošla dnu. Dvere z malej haly do salónu vpravo boli roztvorené dokorán. Zaklopala, chvíľu počkala a potom vstúpila. Bol to obyčajný, celkom útulný salón, azda trochu prepchatý staromódnym nábytkom. Do očí jej udrelo iba veľké množstvo hodín – veľké starožitné pondusovky tikajúce v kúte izby, hodiny z drážďanského porcelánu na kozubovej rímse, strieborné hodiny na vozíčku na písacom stole, luxusné pozlátené hodiny na etažeri vedľa kozuba a na stolíku pod oknom malý cestovný budík v ošúchanom koženom puzd-

re s vygravírovaným nápisom ROSEMARY v rohu. Pozlátané písmená už boli trochu zájdené.

Sheila pozrela na hodiny na písacom stole a začudovala sa. Ukazovali trinásť minút po štvrtej. Vrhla pohľad na hodiny na kozubovej rímse, tvrdili to isté.

Prudko sa mykla, keď jej zrazu za chrbtom čosi kliklo a zabzučalo. Z malých dvierok na vyrezávaných drevených hodinách na stene vyskočila kukučka a oznámila nahlas a zreteľne: *KUKÚ, KUKÚ, KUKÚ!* Ten prenikavý zvuk znel takmer výhražne. Kukučka zmizla v dvierkach a tie sa zaklapli.

Sheila sa pousmiala sama nad sebou a obišla pohovku. Od ľaku zdúpnela a zostala stáť ako prikovaná.

Na dlážke ležala mŕtvola muža. Nevidomé oči mal pootvorené. Na tmavosivom obleku sa mu rozširovala tmavá mokrá škvrna. Sheila sa k nemu automaticky sklonila. Dotkla sa mu líca – studené ako ľad, ruka – tiež... prešla prstom po škrvne, no hneď ruku prudko stiahla a s hrôzou na ňu zízala.

Vtom zvonku začula klapnutie bránky; mechanicky obrátila hlavu k oknu. Uvidela ženu náhliacu sa po chodníku. Sheila nevdojak preglgla – celkom jej vyschlo v hrdle. Zmervavela na mieste, nedokázala sa ani pohnúť či vykriknúť... len civela pred seba.

Do salónu vošla staršia vysoká žena, v ruke niesla nákupnú tašku. Mala zvlnené sivé vlasy, stiahnuté vzadu na zátylku, a doširoka roztvorené modré oči. Jej nevidomý pohľad skízol po Sheile.

Sheile z hrdla vyšiel slabučký zvuk, čosi ako priškrtený ston. Modré oči sa obrátili na ňu a žena sa prísne spýtala:

„Je tu niekto?“

„T-to je...“ Dievčina zmĺkla, keď k nej žena rázne vykročila okolo pohovky, a vzápätí zjačala.

„Nie... nie... nestúpte naňho... Je mŕtvy...“

ROZPRÁVANIE COLINA LAMBA

1

Ak mám použiť policajnú terminológiu, tak deviateho septembra o 14:59 som sa nachádzal na Ulici Wilbraham Crescent a smeroval na západ. Bol som tu prvý raz, vôbec som sa tu nevyznal a, pravdupovediac, mal som v hlave zmätok.

Kráčal som ďalej s urputnou tvrdošijnosťou, ktorá vyplývala najmä z každodennej rutiny, než aby mi mohla byť niečo platná. Som už raz taký.

Hľadal som dom číslo 61, no myslíte, že som ho našiel? Nie, nenašiel. Minul som čísla 1 až 35, tam sa Wilbraham Crescent končila. Nekompromisne mi to oznamovala tabuľka s názvom Albany Road. Obrátil som sa nazad. Na severnej strane domy nestáli, iba múr. Za ním sa týčili moderné bytovky, do ktorých sa zrejme vchádzalo z inej ulice. A nikto nablízku.

Sledoval som čísla domov, okolo ktorých som prechádzal: 24, 23, 22, 21. Dom s názvom Diana Lodge (asi číslo 20, na stĺpiku pri bránke sedela chlpatá ryšavá mačka a umývala sa), číslo 19...

Dvere na dome číslo 19 sa rozleteli a vybehla z nich mladá žena, trielila po chodníku ako strela. Podobnosť s letiacou strelou znásobovalo jej jačanie. Vysoké, prenikavé, akoby ani nevychádzalo z ľudských úst. Dievčina prebehla bránkou a zrazila sa so mnou tak prudko, že ma takmer zhodila z nôh. A nielen to. Zakvačila sa do mňa – zúfalo sa ma držala ako kliešť.

„Len pokoj,“ chlácholil som ju, keď sa mi podarilo znovu nadobudnúť rovnováhu. Jemne som ňou potriasol. „Už je dobre.“

Pomohlo to. Dievčina sa ma stále držala, no už nejačala. Namiesto toho lapala po dychu – a zároveň vzlykala.

Netvrdím, že som v tejto situácii reagoval brilantným spôsobom. Spýtal som sa jej, čo sa stalo. Keďže som mal dojem, že mi nerozumela, trochu som otázku pozmenil.

„Stalo sa niečo?“

Dievčina sa zhlboka nadýchla.

„Tam!“ ukazovala za seba.

„Čože?“

„Je tam muž... mŕtvy... Skoro naňho stúpila!“

„Kto? A prečo?“

„... pretože je slepá. A je celý krvavý.“ Sklopila oči a uvoľnila zovretie jednej ruky. „A ja tiež. Mám na ruke jeho krv.“

„Rozumiem,“ prikývol som. Pozrel som na škvrny na rukáve svojho saka. „A teraz už aj ja,“ poznamenal som. Vzdychol som si a zhodnotil situáciu. „Najlepšie bude, ak pôjdeme dnu a ukážete mi to,“ navrhol som.

Hneď sa roztriasla.

„Nemôžem... ja nemôžem... ja tam už nejdem.“

„Možno máte pravdu.“ Rozhliadol som sa. Nebolo tam nič vhodné, kde by som mohol nechať omdlievajúcu dievčinu. Posadil som ju na múrik plotu, chrbát si oprela o železné tyče.

„Zostaňte tu,“ kázal som jej, „kým sa nevrátim. O chvíľku som späť. Nič sa vám nestane. Ak vám bude zle, predkloňte sa a dajte si hlavu medzi kolená.“

„My-myslím, že to zvládnem.“

Nehovorila to veľmi presvedčivo, no nemienil som o tom diskutovať. Upokojujúco som ju potľapkal po pleci a náhlo vykročil po chodníku. Vošiel som do domu, v hale som trochu zaváhal, nazrel do dverí naľavo a uvidel som prázdnu jedáleň. Vošiel som do salónu oproti.

Prvé, čo som zbadal, bola staršia sivovlasá žena sediaci v kresle. Prudko ku mne otočila hlavu a spýtala sa:

„Kto je to?“

Hneď som si uvedomil, že je slepá. Oči neupierala na mňa, ale kamsi vedľa môjho ľavého ucha.

Prehovoril som rázne a k veci.

„Nejaká mladá žena odtiaľto vybehla na ulicu a tvrdí, že tu leží mŕtvola.“

Cítil som sa absurdne. Nezdalo sa, že by v tomto vyupratovanom salóne, kde sedí v kresle slepá žena s pokojne zloženými rukami, mohla byť mŕtvola.

No odpoveď prišla okamžite.

„Za pohovkou,“ vyhlásila.

Obišiel som pohovku. Hneď som ho uvidel – rozhodené ruky, sklený pohľad, tuhnúca krvavá škvrna na obleku.

„Ako sa to stalo?“ vyhrkol som.

„Neviem.“

„Ale... Kto to je?“

„Nemám potuchy.“

„Musíme zavolať políciu.“ Poobzeral som sa. „Kde máte telefón?“

„Ja nemám telefón.“

Prizrel som sa jej bližšie.

„Vy tu bývate? Toto je váš dom?“

„Áno.“

„Viete mi povedať, čo sa tu stalo?“

„Isteže. Vrátila som sa z nákupu...“ Všimol som si nákupnú tašku položenú na stoličke pri dverách. „Vošla som dnu. Okamžite som zistila, že v izbe niekto je. To je u nevidiacich prirodzené. Spýtala som sa, kto tu je. Nedostala som odpoveď – iba ktosi tlmene dychčal. Pohla som sa za tým zvukom a vtedy ženský hlas hystericky vykrikol – niečo v tom zmysle, že je tu mŕtvola, a aby som na ňu nestúpila. A potom tá žena vybehla s krikom z izby.“

Prikývol som. Ich opis sa zhodoval.

„A čo ste urobili?“

„Veľmi opatrne som šla za pohovku, až kým som nohou nenarazila na prekážku.“

„A potom?“

„Kľakla som si. Dotkla som sa... niečej ruky. Bola studená – necítila som pulz... Vstala som a vrátila sa sem, sadla si do kresla a čakala. Vedela som, že niekto čochvíľa príde. Tá mladá žena, nech už je to, kto chce, určite niekoho zbucuje. Pomyslela som si, že radšej by som tu mala zostať.“

Zapôsobilo na mňa, aká je pokojná. Nejačala ani v panike nepobiehala po dome. Nevzrušene sedela v kresle a čakala. Bolo to rozumné, no vyžadovalo si to pevné nervy.

„A kto ste vy?“ spýtala sa.

„Volám sa Colin Lamb. Náhodou som šiel okolo.“

„Kde je tá dievčina?“

„Nechal som ju vonku pri bránke. Zažila veľký šok. Kde je tu najbližší telefón?“

„Asi päťdesiat metrov odtiaľto je na rohu telefónna búdka.“

„Jasné. Spomínam si, že som okolo nej prechádzal. Odtiaľ zavolám na políciu. Budete...“ zaváhal som.

Nevedel som, či sa jej mám spýtať „Zostanete tu?“ alebo „Budete v poriadku?“

Uľahčila mi to.

„Mali by ste to dievča priviesť dnu,“ vyhlásila rezolútne.

„Neviem, či to bude chcieť,“ zapochyboval som.

„Nie sem, prirodzene. Zaveďte ju do jedálne oproti cez halu. Povedzte jej, že jej uvarím sladký čaj.“

Vstala a pohla sa ku mne.

„Ale... budete môcť...“

Na tvári sa jej zjavil neveselý úsmev.

„Milý mladý muž, v tomto dome si varím sama, odkedy tu bývam – a je to už štrnásť rokov. Byť nevidiaca neznamená byť bezmocná.“

„Prepáčte. To bolo odo mňa hlúpe. Povieť mi, ako sa voláte?“

„Millicent Pebmarshová – slečna.“

Vyšiel som z domu k bránke. Dievčina na mňa pozrela a začala sa dvíhať z múrika.

„Tu-tuším som už viac-menej v poriadku.“

Pomohol som jej postaviť sa na nohy.

„To je dobre,“ prehodil som veselo.

„Leží... leží tam tá mŕtvola, však?“

Prisvedčil som.

„Isteže. Idem pohľadať telefónnu búdku, aby som to oznámil polícii. Na vašom mieste by som počkal v dome.“ Zvýšil som hlas, aby som umlčal jej protesty. „Choďte do jedálne – naľavo. Slečna Pebmarshová vám varí čaj.“

„Takže to je slečna Pebmarshová? A je slepá?“

„Áno. Samozrejme, aj pre ňu to bol šok, ale je veľmi rozumná. Podťte, pomôžem vám. Kým budete čakať na políciu, šálka čaju vám urobí dobre.“

Objal som ju okolo pliec a viedol po chodníku. V jedálni som ju usadil za stôl a ponáhlal sa telefonovať.

V telefóne sa ozvalo strohé: „Crowdeanska policajná stanica.“

„Môžem hovoriť s detektívom inšpektorom Hardcastlom?“

Hlas zostražiteľ:

„Neviem, či je prítomný. Kto volá?“

„Povedzte mu, že volá Colin Lamb.“

„Chvíľočku, prosím.“

Čakal som. Zrazu som začul Dicka Hardcastla.

„Colin? Nemyslel som si, že ťa budem tak skoro počuť.“

Kde si?“

„V Crowdeane. Momentálne som na Ulici Wilbraham Crescent. V dome číslo 19 leží mŕtvola muža, povedal by som, že ho niekto prebodol. Mŕtvy je asi tak polhodinu.“

„Kto ho našiel? Ty?“

„Nie, ja som len náhodou šiel okolo. Akási dievčina vybehla z toho domu ako pomätená. Takmer ma zhodila z nôh. Kričala, že v dome je mŕtvola a slepá žena po ňom stúpa.“

„Ty si zo mňa strieľaš, však?“ Dickov hlas znel podozrievavo.

„Pripúšťam, môže to znieť čudne, ale také sú fakty. Tá slepá žena je slečna Millicent Pebmarshová, majiteľka domu.“

„A stúpala po mŕtvole?“

„Nie v takom zmysle, ako si predstavuješ. Keďže je slepá, nevedela, že tam leží.“

„Hneď dám do pohybu celú mašineriu. Počkaj tam na mňa. Čo si spravil s tou dievčinou?“

„Slečna Pebmarshová jej varí čaj.“

Dick to okomentoval slovami, že nič čudnejšie nepočul.

2

Na Ulici Wilbraham Crescent číslo 19 sa rozbehlo policajné vyšetrovanie. Na miesto činu prišli policajný patológ, fotograf, technici snímajúci odtlačky prstov. Pohybovali sa efektívne, každý sa venoval vlastnej rutine.

Konečne prišiel aj detektív inšpektor Hardcastle, vysoký chlap s kamennou tvárou a hustým obočím, aby sa ubezpečil, že všetko prebieha, ako má. Pozrel si mŕtvolu, prehodil zopár slov s patológom a potom zamieril do jedálne, kde nad prázdnyimi šálkami od čaju sedeli traja ľudia. Slečna Pebmarshová, Colin Lamb a vysoká mladá žena s hnedými zvlnenými vlasmi a veľkými, prestrašenými očami. Celkom pekná, nevdojak v duchu skonštatoval inšpektor.

Predstavil sa slečne Pebmarshovej.

„Detektív inšpektor Hardcastle.“

Trochu ju poznal, aj keď sa ich profesionálne cesty nikdy neskrižili. Vedel o nej, že je bývalá učiteľka a vyučuje Braillovo písmo v Aaronbergovom ústave pre slabozraké deti. Zdalo sa absolútne nepravdepodobné, že by sa v jej úhľadnom, jednoducho zariadenom dome mohol vyskytnúť zavraždený muž – také veci sa však stávajú častejšie, ako by človek predpokladal.

„Je to príšerná záležitosť, slečna Pebmarshová,“ prejavil pochopenie inšpektor. „Obávam sa, že ste zažili veľký šok. Potrebujem však jasné výpovede o tom, čo sa tu stalo, od vás všetkých. Pokiaľ viem, telo objavila slečna...“ rýchlo nazrel do notesa, „Sheila Webbová. Ak mi to dovoľíte, slečna Pebmarshová, vezmem slečnu Webbovú do kuchyne, aby sme sa mohli v pokoji porozprávať.“

Otvoril spojovacie dvere medzi jedálňou a kuchyňou a počkal, kým dievčina prejde okolo neho. V kuchyni už za malým stolíkom s umakartovou doskou sedel mladý detektív v civilu a čosi si zapisoval.

„Táto stolička vyzerá pohodlne,“ poznamenal Hardcastle a prisunul mladej žene novšiu verziu windsorského originálu.

Sheila Webbová si nervózne sadla a bojazlivo naňho uprela veľké oči.

Hardcastle mal sto chutí vyhrnúť: „Ja vás nezjem, milá moja,“ no ovládol sa a namiesto toho vyhlásil:

„Nemáte sa čoho báť. Chceme len získať jasný obraz. Takže – voláte sa Sheila Webbová, Kde bývate?“

„Palmerstone Road 14 – za plynárňami.“

„Áno, samozrejme. Predpokladám, že ste zamestnaná, či nie?“

„Áno, pracujem ako pisárka v agentúre slečny Martindalovej.“

„Jej celý názov znie Cavendishova sekretárska a steno-graphická agentúra, však?“

„Správne.“

„A ako dlho tam pracujete?“

„Skoro rok. Vlastne desať mesiacov.“

„Rozumiem. Teraz mi vlastnými slovami opíšte, prečo ste sem dnes prišli.“

„Nuž, bolo to takto.“ Sheila Webbová sa už ako-tak spamätala. „Slečna Pebmarshová dnes telefonicky požiadala agentúru, aby k nej domov prišla na tretiu popoludní pisárka. Len čo som sa vrátila z obeda, slečna Martindalová ma k nej poslala.“

„Taká je bežná prax, či nie? Chcem povedať – boli ste na rade, alebo... Ako to u vás vlastne funguje?“

„Tentoraz si slečna Pebmarshová vyžiadala menovite mňa.“

„Slečna Pebmarshová si vyžiadala menovite vás.“ Hardcastlovo obočie zaregistrovalo túto skutočnosť. „Chápem... Pretože ste pre ňu pracovali už predtým?“

„Nie, nepracovala,“ poprela Sheila.

„Nie? Ste si tým istá?“

„Stopercentne. Nie je to osoba, ktorú by ste si nezapaľovali. To je na tom to čudné.“

„Iste. No, zatiaľ to nechajme tak. Kedy ste sem prišli?“

„Mohlo byť niečo pred treťou, pretože kukučkové hodiny...“ Náhle sa odmlčala. Oči sa jej rozšírili. „Zvláštne. Veľmi zvláštne. Vtedy som si to neuvedomila.“

„Čo ste si neuvedomili, slečna Webbová?“

„Tie hodiny... Prečo...“

„Čo je s hodinami?“

„Kukučkové hodiny správne odbili tri, no všetky ostatné išli o vyše hodinu napred. To je divné!“

„To určite,“ prikývol inšpektor. „Kedy ste zbadali mŕtvolu?“

„Až keď som obišla pohovku. A tam... ležal ten muž. Príšerný pohľad, príšerný...“

„Príšerný, súhlasím. Spoznali ste ho? Nevideli ste ho už niekde?“

„Nie.“

„Ste si tým celkom istá? Mohol vyzerat' inak ako zvyčajne, viete. Porozmýšľajte o tom. Ste naozaj presvedčená, že ste ho už niekde nestretli?“

„Som.“

„V poriadku. Dobre teda. A čo ste urobili?“

„Čo som urobila?“

„Áno.“

„No... nič... vôbec nič. Nemohla som.“

„Chápem. Nedotkli ste sa ho?“

„Á-áno, dotkla. Chce-chcela som zistiť, či je... totiž... ale bol studený... a... a ja som mala na ruke krv. Bola príšerne lepkavá...“

Začala sa triasť.

„No tak, no tak,“ chlácholil ju Hardcastle. „Už je to za va-
mi. Nemyslite na krv. Hovorte ďalej. Čo sa stalo potom?“

„Neviem... Ó áno, prišla ona.“

„Myslíte tým slečnu Pebmarshovú?“

„Áno. Ale vtedy som nevedela, že to je slečna Peb-
marshová. Skrátka prišla s nákupnou taškou.“ Výraz „s ná-
kupnou taškou“ vyslovila ako čosi nemiestne a irelevantné.

„Čo ste jej povedali?“

„Tuším nič... Pokúšala som sa, ale márne. Mala som to tu
celkom stiahnuté.“ Ukázala si na hrdlo.

Inšpektor prikývol.

„A potom... potom... sa spýtala: ‚Kto je tu?‘ a vykročila
k pohovke a mne napadlo... napadlo mi, že naňho stúpi.
Vykríkla som... A potom som už len kričala, vybehla som
z izby a von z domu...“

... ako pomätená, spomenul si inšpektor na Colinove
slová.

Sheila Webbová naňho upierala vystrašené oči a neočakávane dodala:

„Prepáčte.“

„Nemám čo. Opísali ste to veľmi dobre. Už na to nemyslite. Á, predsa len ešte niečo. Prečo ste boli v tej izbe?“

„Prečo?“ zatvárila sa zmätene.

„Áno. Prišli ste k domu, možno o pár minút skôr, a zrejme ste zazvonili. A keď nikto neprišiel otvoriť, prečo ste vošli dnu?“

„Ach tak. Pretože mi to kázala.“

„Kto vám to kázal?“

„Slečna Pebmarshová.“

„Myslel som si, že ste s ňou vôbec nehovorili.“

„Nehovorila. Povedala mi to slečna Martindalová – že mám ísť dnu a počkať v salóne napravo.“

Hardcastle sa na chvíľu zamyslel.

Sheila Webbová sa nesmelo spýtala:

„J-je to všetko?“

„Asi áno. Bol by som rád, keby ste sa tu ešte desať minút zdržali, ak by sa vyskytlo čosi nepredvídané, na čo by som sa vás chcel opýtať. Domov vás odvezie policajné auto. Čo vaša rodina – máte nejakú?“

„Moji rodičia už zomreli. Bývam s tetou.“

„Ako sa volá?“

„Pani Lawtonová.“

Inšpektor vstal a podal jej ruku.

„Veľmi pekne vám ďakujem, slečna Webbová,“ rozlúčil sa. „Pokúste sa dobre vyspať. Po takom hroznom zážitku to rozhodne potrebujete.“

Placho sa naňho usmiala a zamierila do jedálne.

„Colin, postaraj sa o slečnu Webbovú,“ prehodil inšpektor. „Slečna Pebmarshová, mohli by ste sa unúvať do kuchyne?“

Hardcastle k nej natiahol ruku, že jej pomôže, no slečna Pebmarshová rázne prešla popri ňom, nahmatala stoličku pri stene a sadla si.

Hardcastle zatvoril dvere. Skôr než sa stihol ozvať, slečna Pebmarshová ho predbehla.

„Kto je ten mladý muž?“ spýtala sa.

„Volá sa Colin Lamb.“

„To mi už povedal. Ale kto to je? Čo tu robí?“

Hardcastle na ňu pozrel s miernym údivom.

„Náhodou šiel po ulici, keď z vášho domu vybehla slečna Webbová a kričala, že sa stala vražda. Keď sa presvedčil, čo sa stalo, zavolať k nám na políciu. Požiadal som ho, aby sa vrátil do domu a počkal na mňa.“

„Oslovovali ste ho Colin.“

„Ste veľmi všímavá, slečna Pebmarshová (všímavá? zrejme nevhodný výraz, ale nijaký iný mu nenapadal), s Colinom sme priatelia, aj keď sme sa istý čas nevideli.“ Dodal: „Je morský biológ.“

„Ach! Rozumiem.“

„A teraz, slečna Pebmarshová, by som chcel počuť, čo mi k tomuto neobyčajnému prípadu povie.“

„Veľmi rada, no nemám čo.“

„Nazdávam sa, že tu už istý čas bývate, je tak?“

„Od roku tisícdeväťstopäťdesiat. Som... bola som učiteľka. Keď mi povedali, že s mojím slabnúcim zrakom sa nedá nič robiť a že čoskoro úplne oslepnem, špecializovala som sa na Braillovo písmo a rôzne iné techniky pre nevidiacich. Som zamestnaná v Aaronbergovom ústave pre nevidiace a slabozraké deti.“

„Ďakujem vám. Vráťme sa k udalostiam dnešného popoludnia. Čakali ste nejakú návštevu?“

„Nie.“

„Prečítam vám opis toho mŕtveho muža, či vám niekoho